

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví**, IČO: 471 14 321, se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Společnost pro eHealth databáze, a. s. (dříve IZIP, a. s.)**, IČO: 264 33 109, se sídlem Českomoravská 2408/1a, Praha 9, zastoupena JUDr. Petrem Kalenským, advokátem, se sídlem Hájkova 2, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. PV 2002-2460/D53650/2013/ÚPV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 7. 2014, č. j. PV 2002-2460/D53650/2013/ÚPV, a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 7. 2013, č. j. PV 2002-2460/D082840/2012/ÚPV, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Dne 13. 12. 2012 podal žalobce podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990 Sb.“), návrh na zrušení patentu č. 297 879 s názvem „Způsob shromažďování,

evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích a jeho použití“ (dále jen „napadený patent“) ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Návrh žalobce zamítl Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013, č. j. PV 2002-2460/D082840/2012/ÚPV.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce rozklad, v němž mj. namítal, že napadený patent v podstatě představuje pouze obecně formulovaný postup pro sdílení lékařských informací (záznamů) prostřednictvím internetu, resp. formu podávání (předávání) informací mezi zdravotní pojišťovnou, poskytovatelem (lékařským zařízením) a pacientem. Dle názoru žalobce tak předmět napadeného patentu plně spadal do demonstrativního výčtu činností, které podle § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. nelze považovat za vynálezy. Rozklad žalobce zamítl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 4. 7. 2014, č. j. PV 2002-2460/D53650/2013/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona č. 527/1990 Sb. se za vynález nepovažuje podávání informací, avšak v § 3 odst. 3 citovaného zákona je konkretizováno, že patentovatelnost předmětů nebo činností uvedených v odst. 2 je vyloučena za předpokladu, že se přihláška nebo patent týkají pouze těchto předmětů nebo činností. Způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích je ve své podstatě návod na zabezpečení určitých souborů a zpracovatelských prostředků na uchovávání, a to v centrálním počítačovém paměťovém zařízení, a další zpracování vstupních informací a zabezpečení těchto funkcí v procesorové jednotce. Implementace tohoto návodu vyžadovala technickou úvahu. Nevyhnutelnost takových technických úvah zahrnovala také existenci implicitního technického problému, který měl být vyřešen, a alespoň implicitní technické vlastnosti řešící tento problém. Navíc zabezpečení samotného zpřístupnění informací vyžadovalo použití technické úvahy. Vytvoření „uživatelského rozhraní“ předpokládá působení nezávislých systémů, tj. více nezávislých počítačových paměťových zařízení zdravotnického pracovníka, zdravotnického zařízení a klienta, v kombinaci s centrálním počítačovým paměťovým zařízením, za účelem využití vstupních informací v kterémkoli nezávislém počítačovém paměťovém zařízení zdravotnického pracovníka a zdravotnického zařízení a nezávislém počítačovém paměťovém zařízení klienta.

4. Žalovaný v souladu se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že síťový počítačový systém definovaný v prvním patentovém nároku napadeného patentu má nepochybně technický charakter s ohledem na skutečnost, že k jeho určení byly použity pracovní prostředky technické povahy. Zároveň je nesporné, že způsob, který je bezprostředně vázaný na síťový počítačový systém, obsahuje netechnické znaky „shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích“. Předmět napadeného patentu (i v rozsahu patentových nároků 2 až 7, které jsou na prvním patentovém nároku závislé a přebírají všechny jeho znaky) tak má technický charakter a je tudíž vynálezem, jemuž lze poskytnout ochranu patentem. Žalovaný se v tomto ohledu opřel i o judikaturu Evropského patentového úřadu, a to konkrétně o zásadu, že pokud vynález řeší problém pomocí kombinace znaků technické a netechnické povahy, je tato kombinace jako celek patentovatelná.

5. K námitce ohledně obecné známosti postupů popsaných v rámci napadeného patentu žalovaný uvedl, že důkazní břemeno návrhu na zrušení patentu spočívá na navrhovateli, který předložil namítané dokumenty D2 až D8. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, jestliže při hodnocení, zda byly splněny podmínky patentovatelnosti, vycházel toliko z předložených namítaných dokumentů D2 až D8, a nikoli z obecně známých postupů, které žalobce pouze pojmenoval, ale nijak nekonkretizoval ani nedoložil. Správní orgán prvního stupně se problematikou všeobecných znalostí odborníka v oboru podrobně zaobíral a zdůvodnil, že důkazní břemeno v řízení o zrušení patentu nese navrhovatel, a to zejména v případě „sporných“ všeobecných znalostí odborníka. V této souvislosti správní orgán prvního stupně jako příklad uvedl, že „facebook“ jako důkaz všeobecné znalosti, kde má uživatel možnost na svém počítači zobrazit seznam ostatních uživatelů systému, byl založen až dne 1. 2. 2004, tedy po datu práva přednosti napadeného patentu. Na tomto příkladu správní orgán prvního stupně demonstroval, že vzhledem k rychle se rozvíjícímu oboru informačních technologií je nutné jednoznačně prokázat i domnělou časovou relevanci všeobecných znalostí odborníka v oboru. V této souvislosti žalovaný dodal, že správním orgánům nepřísluší posuzovat ani hodnotit průběh průzkumového řízení o přihlášce vynálezu, a proto se žalovaný související námitkou žalobce nezabýval.

6. K otázce novosti a (užití) vynálezecké činnosti žalovaný konstatoval, že nesplnění těchto podmínek musí být v návrhovém řízení prokázáno důkazními prostředky. Z obsahu rozkladu lze dle názoru žalovaného seznat, že žalobce nepochybně posouzení namítaných dokumentů D2 až D8 správním orgánem prvního stupně. Žalovaný se tak hodnocením namítaných dokumentů D2 až D8 blíže nezabýval a odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které v tomto smyslu shledal souladné s právními předpisy. Žalobcem předložené usnesení vlády k návrhu státní informační politiky ze dne 31. 5. 1999, č. 525 (dále jen „usnesení vlády ze dne 31. 5. 1999“), nebylo součástí návrhu na zrušení napadeného patentu, a proto k němu žalovaný v rámci řízení o rozkladu nemohl jako k dodatečně předloženému důkazu ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přihlédnout. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by vynález ke dni práva přednosti napadeného patentu nebyl nový a nebyl výsledkem vynálezecké činnosti ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. Splnění poslední podmínky patentovatelnosti vynálezu, tedy jeho průmyslovou využitelnost, žalobce v rozkladu konkrétními výhradami nenapadl, a proto žalovaný pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které shledal v tomto smyslu v souladu s právními předpisy. Žalovaný tak uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno věcně i formálně v souladu s právními předpisy, a nebyl tak dán důvod pro jeho zrušení či změnu.

III. Žaloba

7. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítl, že napadený patent nesplňuje ani jednu z podmínek ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. Dle názoru žalobce není splněn ani základní požadavek na technický charakter vynálezu. Napadený patent v podstatě pouze komplikovaně a zdánlivě odborně popisuje přístup uživatele do jakéhokoli informačního systému, obecné principy výstavby jakýchkoli objektově orientovaných informačních systémů a tyto obecné principy pouze aplikuje na informace o poskytnuté zdravotní péči. Ke splnění podmínky technického charakteru řešení považoval žalovaný za dostačující, aby se v patentovém nároku vyskytoval alespoň jeden technický znak. Akceptace názoru žalovaného by vedla k tomu, že k patentovatelnosti „vynálezu“ by postačovalo, že činnost je prováděna na počítači. V souladu s § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. se však za patenty výslovně nepovažují programy počítačů a podávání

informací. Žalovaným citovaná judikatura Evropského patentového úřadu je dle názoru žalobce na nyní posuzovaný případ nepoužitelná, neboť rozhodovací praxe Evropského patentového úřadu v minulosti vytvářela rozdíly ve vnímání rozsahu ochrany patentů na vynálezy realizované počítače a žalovaný si z ní vybral jen to, co se mu hodilo. Vzhledem k možnému prohlubování odlišností v jednotlivých členských státech byl Evropskou unií přijat společný postoj, podle něhož počítačový program jako takový nemůže být patentovatelným vynálezem. Dle názoru žalobce se v případě napadeného patentu jedná pouze o obecný popis podávání informací prostřednictvím jejich ukládání na centrálním počítači, ke kterému se mohou jednotliví uživatelé přihlásit ze svých osobních počítačů, přičemž k dálkovému podání této informace je využíván internet. Předmět napadeného patentu tedy plně spadá do demonstrativního výčtu činností, které nelze považovat za vynálezy ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. Přínos této činnosti spočívá pouze v usnadnění přístupu k informacím (resp. ve zjednodušení fungování komunikace mezi účastníky) a absentuje v ní jakýkoli technický přínos, který je pro udělení patentové ochrany esenciální.

8. Žalobce se neztotožnil se žalovaným ani v otázce novosti a vynálezecké činnosti. Žalobce měl za to, že veškeré postupy popsány v rámci napadeného patentu již byly v době podání přihlášky obecně užívány a tudíž byly i součástí stavu techniky. E-mailové schránky, internetbanking, sociální sítě apod. byly nepochybně celosvětově užívány před dnem priority napadeného patentu a oproti napadenému patentu se vztahují pouze k jiným koncovým uživatelům. Žalobce zdůraznil, že předmět ochrany napadeného patentu je vztažen k popisu natolik obecných postupů (připojení se k internetu, zadání uživatelského jména a hesla, ověření správnosti jména a hesla, následné zpřístupnění požadované informace atd.), že požadavek na prokázání znalosti těchto postupů zní zcela absurdně. Z výčtu jednotlivých patentových nároků napadeného patentu je nepochybné, že se v podstatě jedná pouze o agregát obecně známých a veřejně užívaných operací, které mají budít zdání „odborného vynálezu“. Žalobce v této souvislosti odkázal i na usnesení vlády ze dne 31. 5. 1999, z něhož výslovně plyne obecná znalost většiny v předmětu napadeného patentu uvedených postupů (integrováný informační systém, propojení prostřednictvím počítačové sítě, využití elektronického podpisu, autentizace k ověření totožnosti žadatele). V této souvislosti měl žalobce za to, že např. popis postupu, kdy uživateli nejsou poskytnuty požadované informace v případě sdělení chybného hesla, je natolik racionální, že není třeba prokazovat, že tento postup byl k datu priority napadeného patentu součástí obecných lidských znalostí. Toto obdobně platí i pro všechny ostatní prvky napadeného patentu, např. ve vztahu k okolnosti, že centrální počítač (server) lze propojit s osobními počítači pomocí internetu. Zkoumání novosti vynálezu má přitom žalovaný učinit již v době podání návrhu na zápis tohoto patentu, nikoli až na základě návrhu na zrušení patentu, kdy je důkazní povinnost o stavu techniky přenesena na žalobce. Žalobce měl za to, že napadený patent nesplňuje ani podmínku průmyslové využitelnosti, když pouze popisuje postup vkládání dat do databáze spravované správcem a následné nahlížení do této databáze ze strany oprávněných účastníků. Žalobci nebylo zřejmé, jak by tento obecný postup mohl být využíván v průmyslu, zemědělství nebo jiných hospodářských oblastech.

9. Žalobce měl za to, že ve správním řízení došlo k zásadním vadám. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se často opírá pouze o určitá nepodložená tvrzení a z jeho úvah není patrné, na základě jakých skutečností návrhy žalobce hodnotil. Není zřejmé, jakými úvahami se řídily správní orgány při posuzování kritéria technického znaku napadeného patentu. Žalovaný blíže nespecifikoval, v čem byl spatřován technický problém patentu, v čem spočívají technické vlastnosti přijatého řešení, nebo jakým

způsobem byly použity pracovní prostředky technické povahy. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně nepřipustil navržené důkazy. Dokumenty D2 až D8 měly dokreslit všeobecné povědomí o znalosti obdobných postupů a současně o jejich nepatentovatelnosti. Pokud v těchto listinách byly obsaženy utajované skutečnosti, nevylučuje to možnost jejich použití jako důkazu o stavu techniky v době podání přihlášky. Pokud se žalovaný odmítl zabývat těmito důkazy s tím, že tyto skutečnosti nejsou veřejnosti známe, jedná se o porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Žalobce upozornil na to, že skutečnosti obecně známe a skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti nejsou předmětem dokazování. Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal obecnou známost podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný postupoval i v rozporu se zásadou materiální pravdy a při svém rozhodování se dopustil tzv. přepjatého formalizmu. Žalobce tedy navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Obsah podání uplatněných v soudním řízení

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že výluka, již se žalobce dovolává, se týká počítačových programů *per se*. V daném případě je předmětem ochrany způsob shromáždění, evidence a následného zpřístupnění dat, realizovaný také síťovým počítačovým systémem. Naopak není udělen patent na vynález, který by zahrnoval počítačový program vyjádřený ve zdrojovém kódu, strojovém kódu nebo v jakékoli jiné formě např. nějakého programovacího jazyka provádějící obchodní, matematické nebo jiné metody bez technických účinků. Síťový počítačový systém definovaný v prvním patentovém nároku napadeného patentu má nepochybně technický charakter; s ohledem na skutečnost, že k jeho určení byly použity pracovní prostředky technické povahy, má i řešení dle vynálezu technickou povahu. Zároveň je nesporné, že způsob, který je bezprostředně vázaný na síťový počítačový systém, obsahuje netechnické znaky „shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích“. Dle názoru žalovaného žalobce nerozlišuje *podávání informací* abstraktní nebo intelektuální povahy od způsobu podávání (předávání) informací, který může být patentovatelným předmětem (např. přístroj promítající reklamní sdělení na mraky). Řešení, jež je předmětem vynálezu, tedy není jako takové z patentování vyloučeno, neboť spadá do pojmu „vynález“.

11. Žalovaný konstatoval, že v řízení o zrušení patentu musí navrhovatel prokázat, že řešení je zcela popsáno v nějakém veřejně dostupném dokumentu. Řízení o zrušení patentu je technicistním řízením, v němž nelze odkázat na obecnou známost řešení, ale v rámci tvrzení a dokazování je třeba nalézt konkrétní řešení, z něhož nenovost napadeného řešení vyplývá. Doklady předložené žalobcem nejsou dostatečné, neboť nepopisují řešení shodné či podobné. Pro obecnou povahu žalobcem předložených „důkazů“ nebylo zkoumáno, zda znalost některého z „důkazů“ by odborníka mohla vést k vytvoření chráněného řešení. Požadavek průmyslové využitelnosti je ve své podstatě požadavkem na objektivní opakovatelnost výroby předmětu vynálezu, nebo na jeho mnohočetné použití. To, že vynález byl *prima facie* určen ke sběru a sdílení zdravotnických dat, nevylučuje tento vynález z kvalifikace průmyslové využitelnosti.

12. Žalovaný odmítl i poukazy žalobce na údajné vady správního řízení. Z žalobcem podaného rozkladu není zřejmé, v čem mělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné. Za nepřezkoumatelné nelze považovat ani napadené rozhodnutí. Všeobecná povědomost o sběru a sdílení dat v rámci počítačové sítě nemůže být prokazována existencí obchodních smluv. Pokud měl žalobce za to, že napadené řešení je neomezeně

známo, bylo jeho procesní povinností předložit důkaz o tom, že bylo před datem podání přihlášky přístupné neomezenému okruhu osob. I v řízení zahájeném z moci úřední by správní orgány musely prokázat, že zde od počátku byly překážky pro udělení patentu na dané řešení a nemohly by odkazovat na skutečnosti obecně známé. Žalobce ve správním řízení nepředložil dostatek důkazů, které by správním orgánům umožnily vydat rozhodnutí, jež by mohlo vyhovět jeho návrhu na zrušení napadeného patentu. Žalovaný tedy navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu pro nedůvodnost zamítl.

13. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, že napadený patent obsahuje předměty a činnosti, které se považují za vynálezy. Nelze souhlasit se závěrem žalobce, že se žalovaný odmítl zabývat důkazy D2 až D8. Žalovaný tyto dokumenty posoudil a dospěl k závěru, že jsou neveřejné, netvoří tak stav techniky a nemají žádný vliv na novost a na požadavek, aby vynález byl výsledkem vynálezecké činnosti. Tento postup považovala osoba zúčastněná na řízení za souladný s platnou právní úpravou. Zákodárce ve vztahu k patentu zavedl dvě navzájem samostatná řízení – řízení o udělení patentu, kdy je důkazní tíha na straně správních orgánů, a návrh na zrušení patentu, kdy důkazní tíha je v plném rozsahu na straně navrhovatele. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, jestliže vycházel ze žalobcem předložených dokumentů D2 až D8, a nijak nepřihlížel k tzv. notoriím. Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

14. Žalobce v replice k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení konstatoval, že soudy členských států Evropské unie jsou povinny aplikovat eurokonformní výklad a Městský soud v Praze by tedy měl vykládat zákon v souladu s přijatým společným postojem Evropské unie, neboť se jedná o významné interpretační východisko. Dle názoru žalobce dochází v praxi k zaměňování ekonomického a technického přínosu přihlašovaného řešení. Žalovaný účelově přejal dlouhodobě kritizovanou rozhodovací praxi Evropského patentového úřadu, která v rozporu s ustálenou praxí v oblasti duševního vlastnictví zavádí americký model vnímání patentové ochrany, kdy patentovatelná je téměř každá činnost prováděná technickým prostředkem. Činnost vymezená v napadeném patentu přitom v sobě nezahrnuje žádný technický přínos. Podstata řešení spočívá v jeho ekonomickém přínosu, což lze dovodit mimo jiné také ze skutečnosti, že napadený patent nijak nevymezuje či nespecifikuje technický přínos v oblasti vytvořené technické sítě a počítá s již známým síťovým rozhraním z doby předcházející podání přihlášky. Napadený patent žádným způsobem k stavu techniky nepřispívá a ani jej nijak nerozvíjí, pouze zlepšil způsob vedení informací o pacientech a léčebných zprávách. Přínos napadeného patentu je ve zlepšení efektivit a nelze jej charakterizovat jako technický. V napadeném patentu není popsán problém technické povahy zařízení či způsob vytvoření technického provedení sítě, jedná se pouze o agregaci dosavadních poznatků. Napadený patent byl udělen na činnost, která je vyňata z ochrany zákona č. 527/1990 Sb. Žalobcem navržené důkazy jednoznačně prokazovaly, že způsob řešení popsáný v patentové přihlášce byl znám již dávno před podáním přihlášky a odborná veřejnost s ním byla seznámena. Žalovaný se však těmito důkazy v rozporu se zásadami spravedlivého procesu a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu odmítl zabývat. Žalobce setrval na názoru, že činnost popsanou v napadeném patentu lze považovat za součást stavu techniky.

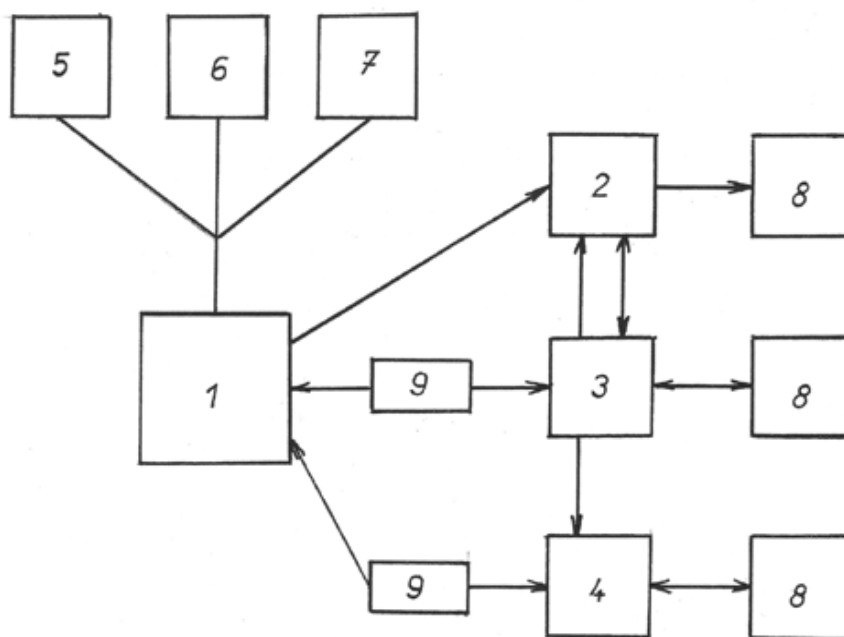
V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

17. Předmětem nyní posuzované věci je patent s názvem „Způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích a jeho použití“, s právem přednosti ode dne 16. 7. 2002, který byl udělen dne 9. 3. 2007. Způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči byl zachycen pomocí diagramu, který znázorňuje blokové schéma zapojení počítačových paměťových zařízení pomocí komunikačních spojů takto:

18. Vynález chráněný napadeným patentem spočívá v tom, že klient a zdravotnický pracovník a/nebo zdravotnické zařízení se registrují v centrálním počítačovém paměťovém zařízení (1), které tuto registraci automaticky prověří. Po jejím schválení přidělí této registraci (5,6,7) přístupové prohlášení a uloží ji v centrálním počítačovém paměťovém zařízení (1) a zpřístupní ji, takže se počítačové paměťové zařízení (2,3) přihlašuje přístupovým prohlášením sestávajícím z identifikačního čísla a hesla. Centrální počítačové paměťové zařízení (1) kontroluje po přihlášení automaticky oprávněnost přístupu. Informace (8) o zdravotní péči a jejích výsledcích se zapisují do systému prostřednictvím příslušného počítačového paměťového zařízení (2,3,4) po předchozím nebo současném systémem automaticky provedeném ověření registrace klienta. Tyto informace (8), uložené v systému zdravotnickým pracovníkem a/nebo zdravotnickým zařízením, se systémem automaticky jednak jednoznačně přiřadí ke klientovi a jednak se tyto informace (8) nebo jejich část systémem zpřístupní výhradně klientovi a dále se tyto informace (8) nebo jejich část systémem zpřístupní zdravotnickým pracovníkům a/nebo zdravotnickým zařízením, avšak výhradně na základě autorizace klientem (srov. patentový spis a rovněž i veřejně přístupnou anotaci vynálezu, dostupnou na www.upv.cz).

19. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. platí: *Patenty se udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné.*

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. platí: *Za vynálezy se nepovažují zejména*

- a) objevy, vědecké teorie a matematické metody;*
- b) estetické tvory;*
- c) plány, pravidla a způsoby vykonávání duševní činnosti, hraní her nebo vykonávání obchodní činnosti, jakož i programy počítačů;*
- d) podávání informací.*

Podle § 3 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb. platí: *Patentovatelnost předmětů nebo činností uvedených v odstavci 2 je vyloučena za předpokladu, že se přihláška vynálezu nebo patent týkají pouze těchto předmětů nebo činností.*

Podle § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 527/1990 Sb. platí: *Vynález je nový, není-li součástí stavu techniky. Stavem techniky je vše, k čemu byl přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel právo přednosti (§ 27), umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem.*

20. Výše citovanou vnitrostátní právní úpravu lze shrnout tak, že patenty se udělují na předměty či činnosti, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné; tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně. Vynález je nový, není-li součástí stavu techniky; stavem techniky je přitom vše, co bylo zveřejněno nebo veřejně používáno a známo až do okamžiku podání přihlášky patentu (§ 5 zákona č. 527/1990 Sb.). Vynález musí být výsledkem vynálezecké činnosti, tj. odborník v dané oblasti nevnímá přihlašované řešení jako samozřejmé řešení existujícího problému (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb.). Vynález musí být i průmyslově využitelný, tj. předmět vynálezu může být vyráběn nebo jinak využíván v průmyslu, zemědělství nebo jiných oblastech hospodářství (§ 7 zákona č. 527/1990 Sb.). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86, konstatoval, že neurčité právní pojmy užívané v citovaných ustanoveních (konkrétně pojmy „vynálezecká činnost“ a „odborník“) nepatří mezi pojmy, které by byly jednoznačně srozumitelné, naopak je lze pokládat za pojmy činící v praxi interpretační obtíže. Užije-li tedy správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „vynálezecká činnost“ a „odborník“, aniž náležitě objasní obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Není samozřejmě nezbytné, aby správní orgán prováděl univerzální akademický výklad těchto pojmů, ale aby se výkladem tohoto pojmu zabýval s ohledem na konkrétní okolnosti věci. Nejvyšší správní soud dodal, že na požadavku na řádné a přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí je třeba v případě řízení o zrušení patentu trvat tím spíše, že patent je zapisován (na rozdíl například od užitných vzorů) až na základě průzkumu, v němž žalovaný zjišťuje, zda vynález splňuje podmínky stanovené zákonem pro udělení patentu.

21. Soud je toho názoru, že shora uvedené požadavky na odůvodnění rozhodnutí o návrhu podaném dle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb. lze vztáhnout i na další neurčité právní pojmy, které jsou zásadní pro posouzení podmínek patentovatelnosti ve smyslu § 3 zákona č. 527/1990 Sb. Otázkou rozhodnou v dané věci přitom bylo to, zda napadený patent nebyl udělen pro předmět (resp. činnost), která je z patentovatelnosti vyloučena. Ze správního spisu totiž vyplývá, že návrh na zrušení napadeného patentu podal nejen žalobce, ale i další navrhovatel (konkrétně Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky, jejíž návrh byl zamítnut rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 12. 2013, č. j. PV

2002-2460/D005675/2013/ÚPV). Zásadní námitkou obou navrhovatelů bylo to, že napadený patent obsahuje pouze popis obecných principů jakéhokoli informačního systému, postrádá technický charakter a spadá do výluk z patentovatelnosti ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. Soud má přitom za to, že již ze samotného názvu, popisu a grafického vyjádření napadeného patentu je patrné, že charakter předmětu napadeného patentu přinejmenším zčásti spadá do předmětů a činností uvedených v § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., který obsahuje demonstrativní výčet předmětů a činností netechnické povahy, jež za vynálezy ve smyslu § 3 odst. 1 citovaného zákona považovat nelze. Za takové situace byly správní orgány před posouzením, zda je vynález nový, je výsledkem vynálezecké činnosti a je průmyslově využitelný, povinny nejprve jednoznačně objasnit, zda patent nebyl udělen na předmět anebo činnost uvedenou § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.

22. Soud připomíná, že podmínky udělení (zrušení) patentu na vynálezy jsou na území Evropy regulovány jednotně, a to na základě Úmluvy o udělování evropských patentů (Evropská patentová úmluva) ze dne 5. 10. 1973, publikované pod č. 69/2002 Sb. m. s. (dále jen „Evropská patentová úmluva“). Podle čl. 52 odst. 1 Evropské patentové úmluvy přitom platí, že *evropské patenty se udělují na vynálezy ve všech oblastech techniky, pokud jsou nové, zahrnují vynálezeckou činnost a jsou průmyslově využitelné* (zvýrazněno soudem). Také Evropská patentová úmluva (stejně jako zákon č. 527/1990 Sb.) stanoví, že za patentovatelné vynálezy nelze považovat některé předměty či činnosti netechnické povahy (čl. 52 odst. 2), k tomu ovšem dodává, že jejich patentovatelnost je vyloučena pouze tehdy, pokud se jich evropská patentová přihláška nebo evropský patent týkají „jako takových“ (čl. 52 odst. 3). Již z výše uvedené právní úpravy (srov. např. znění § 3 odst. 1 a § 6 zákona č. 527/1990 Sb. a čl. 52 odst. 1 Evropské patentové úmluvy) lze dovodit, že správní orgány jsou povinny v první řadě pečlivě zkoumat, zda předmět či činnost, na niž je patent udělován, vůbec spadá do oblasti techniky. Rovněž rozhodovací praxe Evropského patentového úřadu pojem „vynález“ chápe jako „předmět mající technický charakter“. Z toho lze mj. dovodit, že by mělo být možné určit, zda předmět či činnost spadá do výluk patentovatelnosti dle čl. 52 odst. 2 Evropské patentové úmluvy, bez jakékoli vědomosti o stavu techniky. Jelikož dle čl. 52 odst. 3 Evropské patentové úmluvy jsou předměty či činnosti uvedené v čl. 52 odst. 2 Evropské patentové úmluvy vyloučeny z patentovatelnosti „jako takové“ („as such“), nelze vyloučit z patentovatelnosti kombinaci technických a netechnických znaků. Je to ovšem z toho důvodu, že technické znaky předmětu nebo činnosti mohou samy o sobě postačovat pro splnění všech kritérií čl. 52 odst. 1 Evropské patentové úmluvy (srov. rozhodnutí Evropského patentového úřadu ze dne 21. 4. 2004, T 258/03).

23. K výše uvedené problematice, tj. k otázce, zda a za jakých podmínek lze patentovat předměty či činnosti netechnické povahy, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že napadený patent obsahuje technický znak „síťový počítačový systém sestávající se z centrálního počítačového paměťového zařízení, více počítačových paměťových zařízení zdravotnického pracovníka, zdravotnického zařízení a klienta, navzájem propojených ve veřejné komunikační síti a/nebo komunikačními spoji“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích a jeho použití je ve své podstatě návod na zabezpečení určitých souborů a zpracovatelských prostředků na uchovávání, a to v centrálním počítačovém paměťovém zařízení, a další zpracování vstupních informací a zabezpečení těchto funkcí v procesorové jednotce. Implementace tohoto návodu vyžadovala technickou úvahu. Nevyhnutelnost takových technických úvah zahrnovala také existenci implicitního technického problému, který měl být vyřešen, a alespoň implicitní technické vlastnosti řešící tento problém. Zabezpečení samotného zpřístupnění informací vyžadovalo použití technické úvahy, neboť

vytvoření „uživatelského rozhraní“ předpokládá působení nezávislých systémů. Žalovaný souhlasil se správním orgánem prvního stupně, že síťový počítačový systém má nepochybně technický charakter s ohledem na skutečnost, že k jeho určení byly použity pracovní prostředky technické povahy. Žalovaný zároveň považoval za nesporné, že způsob bezprostředně vázaný na síťový počítačový systém obsahuje netechnické znaky „shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích“ (srov. str. 10 napadeného rozhodnutí).

24. Správní orgán prvního stupně a žalovaný pak s ohledem na přítomnost technických prvků v napadeném patentu patrně bez dalšího dovodili, že napadený patent nespadá do výluk z patentovatelnosti podle § 3 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a poté se věnovali tomu, zda jsou dány podmínky uvedené v § 3 odst. 1 citovaného zákona. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích nepředestřely žádné obecné právní principy platné pro posuzování, zda nejsou dány výluky z patentovatelnosti, a v podstatě se omezily pouze na konstatování, že přítomnost technického znaku v napadeném patentu jeho patentovatelnost umožňuje. Tento přístup však soud pokládá za nesprávný, resp. za nepřijatelně zjednodušený. V případě akceptace takového postupu by totiž bylo možné patentovat čistě netechnické předměty či činnosti pouze za pomoci toho, že by přihlašovatel připojil k takovému předmětu či činnosti nějaký technický znak, ať již jakkoli primitivní. Výše uvedené lze v intencích daného případu demonstrovat např. tím, že shromažďování a zpřístupňování informací je sama o sobě ryze netechnická činnost (což není mezi stranami sporné), která může být vykonávána i bez použití jakýchkoli technických prostředků. Akceptací přístupu správních orgánů by pak ze shromažďování a zpřístupňování informací bylo možné učinit vynález ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. pouze připojením základního technického znaku, např. tím, že by informace byly zapisovány tužkou na papír (srov. např. rozhodnutí Evropského patentového úřadu ze dne 10. 7. 2013, *T 401/10*).

25. V daném případě tedy správní orgány ve svých rozhodnutích nepředestřely žádná obecná ucelená východiska, z nichž vycházely při posuzování natolik komplexní problematiky, jakou je právě otázka podmínek patentovatelnosti předmětů či činností majících částečně netechnickou povahu. To soudu neumožňuje řádně přezkoumat, z jakých právních principů správní orgány při posuzování napadeného patentu z hlediska § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb. vycházely a zda tyto principy správně aplikovaly na rozhodný skutkový stav. Již tím správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

26. Z rozhodovací praxe Evropského patentového úřadu přitom vyplývá, že při posuzování toho, zda jde o vynález ve smyslu čl. 52 odst. 1 Evropské patentové úmluvy, je třeba vzít v úvahu pouze ty znaky, které mají podíl na technické povaze vynálezu (srov. rozhodnutí Evropského patentového úřadu dne 21. 4. 2004, *T 258/03*). Jinými slovy, jako patent je možné úspěšně přihlásit předmět či činnost představující kombinaci technických a netechnických znaků, v nichž mohou dokonce netechnické znaky dominovat. Závěr o tom, že předmět je nový a zahrnuje vynálezeckou činnost, ovšem může být založen pouze na technických znacích předmětu, které musí být jasně definované v přihlášce. Netechnické znaky, které nijak neovlivňují technické znaky přihlašovaného předmětu (tj. netechnické znaky „jako takové“), nepředstavují technický přínos k dosavadnímu stavu techniky a nemohou být zohledněny v posuzování novosti vynálezu a využití vynálezecké činnosti (srov. rozhodnutí Evropského patentového úřadu ze dne 15. 11. 2006, *T 154/04*).

27. S přihlédnutím k výše uvedené rozhodovací praxi Evropského patentového úřadu soud konstatuje, že správní orgány sice identifikovaly technický znak napadeného patentu

(tj. síťový počítačový systém), avšak v úvahách týkajících se podmínek novosti a vynálezecké činnosti vůbec nezmínily, že by zohledňovaly pouze tento technický znak. Správní orgány jednoznačně neurčily (ani nenaznačily), v čem konkrétně napadený patent představoval přínos k dosavadnímu stavu techniky, resp. jaké vlastnosti či prvky přihlašovaného předmětu byly pro udělení patentu rozhodné. Správní orgány tak nevysvětlily, v čem konkrétně je napadený patent nový, resp. jaký jeho znak či část je výsledkem vynálezecké činnosti. Soud v této souvislosti poukazuje např. na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze v obecnosti hovořil o „existenci implicitního technického problému“, aniž by však tento technický problém jakkoli identifikoval (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Pokud správní orgány neměly vyjasněny tyto pro věc základní otázky, pak dle názoru soudu nemohly řádně posoudit ani to, zda jsou dány podmínky pro zrušení patentu ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb. Tím byla značně ztížena i procesní pozice žalobce jakožto navrhovatele zrušení patentu, neboť i pro žalobce bylo obtížné jednoznačně identifikovat technický problém, který měl napadený patent řešit, a v souladu s tím předložit odpovídající důkazy ohledně nedostatku podmínek patentovatelnosti.

28. Správní orgány tak svá rozhodnutí založily nikoli na výstižné interpretaci právních pojmů uvedených v § 3 zákona č. 527/1990 Sb. a jejich aplikaci na rozhodné skutkové okolnosti, ale pouze na tom, že žalobce konkrétními dokumenty neprokázal, že podmínky patentovatelnosti nebyly dány. K tomu soud podotýká, že řízení o zrušení patentu není striktně návrhovým řízením, neboť z poměrně kusé úpravy obsažené v § 23 zákona č. 527/1990 Sb. nelze dovodit, že by správní orgány nemohly již udělený patent zrušit z úřední povinnosti, jestliže dodatečně zjistí, že je dán některý ze zákonných důvodů pro zrušení patentu [toliko v případě důvodu pro zrušení patentu uvedeného v § 23 odst. 1 písm. d) je výslovně stanoveno, že zrušení provede správní orgán *na návrh* oprávněné osoby]. Správním orgánům tedy v řízení o zrušení patentu nic nebránilo v tom, aby přihlédly k obecně známým skutečnostem. Správní orgány však na námitky žalobce, že napadený patent popisuje pouze obecně známé principy systémů jako je např. e-mail, internetbanking, či sociální síť typu facebook, adekvátně nereagovaly. V tomto ohledu soud pro ilustraci poukazuje na argumentaci žalovaného, který v napadeném rozhodnutí nejprve podotkl, že „facebook“ jako byl založen až dne 1. 2. 2004 (tedy po datu práva přednosti napadeného patentu), přičemž dodal, že „vzhledem k rychle se rozvíjejícímu oboru informačních technologií je nutné jednoznačně prokázat i domnělou časovou relevanci všeobecných znalostí odborníka v oboru“. Dle názoru soudu ovšem lze považovat za obecně známou skutečnost, že před datem přednosti napadeného patentu existovaly a byly všeobecně rozšířeny komunikační systémy (např. e-mail), sestávající se z centrálního počítače a více počítačů klientů, které rovněž nepochybně obsahovaly postupy jako je povolení přístupu uživatelů v případě použití odpovídající kombinace přístupového jména a hesla atp. V tomto ohledu považuje soud za nepřijatelně formalistický požadavek žalovaného, aby žalobce prokázal všeobecnou známost všech, a to i zcela banálních znaků napadeného patentu (např. přístup do systému za pomoci hesla, ověření registrace klienta atp.), když z popisu napadeného patentu zároveň nelze žádným způsobem dovodit, v čem vlastně spočívá jeho technický přínos.

29. Správní orgány tedy na základě formálních důvodů odmítly srozumitelně odpovědět na pro danou věc zásadní otázku, tj. zda byly splněny samotné podmínky patentovatelnosti, resp. v čem je napadený patent oproti obecně známým systémům vlastně nový a v čem lze považovat napadený patent za výsledek vynálezecké činnosti. K tomu soud dodává, že z podobných formálních důvodů se správní orgány odmítly vyjádřit i ke konkrétním dokumentům, které žalobce ke svému návrhu na zrušení patentu přiložil (jednalo se především o smlouvy a další dokumenty týkající se používání komunikačních systémů v

oboru zdravotnictví). Těmito dokumenty se správní orgány odmítly věcně zabývat především s odůvodněním, že obsahují ustanovení o zachování mlčenlivosti mezi smluvními stranami, a proto se nestaly stavem techniky. Tyto argumenty však nelze akceptovat, neboť stavem techniky je vše, k čemu byl přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelůvi právo přednosti, umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem. Ze zákona vyplývá, že může jít i o zpřístupnění ústní formou, užíváním nebo jiným způsobem (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86). S ohledem na to lze konstatovat, že pokud byly dané systémy běžně využívány subjekty ve zdravotnictví (které tak mohly seznat obecné principy fungování těchto systémů, ač nemusely znát přesné detaily technických či obchodních podmínek jejich užívání), nelze argumentovat tím, že se smluvní strany zavázaly zachovávat mlčenlivost o obchodním tajemství, a proto výše uvedené systémy jako předměty těchto smluv nemohly být stavem techniky ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. (srov. argumentaci správního orgánu prvního stupně na str. 10 a 11 jeho rozhodnutí).

30. S ohledem na to, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná v otázce, v čem vlastně napadený patent představuje vynález ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., nemůže tyto podmínky v první instanci hodnotit až správní soud. Soud však pro úplnost podotýká, že v přihlášce vynálezu ze dne 16. 7. 2002 je vynález označen osobou zúčastněnou na řízení tak, že se týká „způsobu zpřístupnění zdravotnické dokumentace pro potřeby poskytnutí zdravotní péče pacientovi pomocí síťového počítačového systému“. Ohledně dosavadního stavu techniky je v přihlášce vynálezu uvedeno, že zdravotnická zařízení vedou zdravotnickou dokumentaci obsahující údaje o pacientech, která musí být průběžně doplňována. Dosavadní systém však dostatečně nereaguje na zvýšenou mobilitu osob a na to, že pacientovi poskytuje zdravotnickou péči často více specializovaných zdravotnických zařízení, takže se znovu provádí již provedená vyšetření a v některých případech není možné ihned aplikovat optimální léčbu. Pod titulkem „Podstata vynálezu“ osoba zúčastněná na řízení uvedla, že úkolem vynálezu je navrhnout způsob zpřístupnění zdravotnické dokumentace pro potřeby poskytnutí zdravotní péče pacientovi, který umožňuje odstranit shora uvedené nevýhody. Tento úkol se podle vynálezu vyřeší tím, že se alespoň v centrálním počítačovém paměťovém zařízení ukládají registrace klienta, zdravotního pracovníka a/nebo zdravotnického zařízení a zdravotnická dokumentace, jež se zpřístupňují pomocí komunikačních spojů. Osoba zúčastněná na řízení dále popsala způsob komunikace mezi zdravotnickými pracovníky, zdravotnickými zařízení a jejich klienty, a dodala, že „způsob dle vynálezu lze snadno s nízkými náklady přednostně použít zejména na internetové síti“.

40. Z výše uvedeného lze dovodit, že v přihlášce vynálezu popsaný „stav techniky“, představuje v podstatě pouze obecný popis dosavadního systému informování o vedení zdravotnické dokumentace v České republice. S ohledem na to má soud za to, že přihlášku napadeného patentu lze považovat za určitý pokus reagovat na některé negativní jevy v systému české zdravotní péče; osobou zúčastněnou na řízení identifikovaná podstata těchto jevů (tj. nedostatečně optimalizovaný způsob předávání informací mezi subjekty systému poskytování zdravotní péče) však *prima facie* nemá svou příčinu v neuspokojivém či v nedostatečném stavu techniky ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., ale tkví spíše v administrativním (organizačním) zabezpečení českého zdravotnictví. To je ostatně patrné i z podání ze dne 21. 11. 2006, v němž osoba zúčastněná na řízení (již v reakci na konkrétní patenty udělené v oblasti zdravotnické informatiky) uvedla, že nevýhodou (dosavadního) stavu techniky je to, že „nevytváří odpovídající prostředky, které by umožňovaly subjektu, který z veřejných prostředků financuje zdravotní péči, jakým například v České republice jsou zdravotní pojišťovny, účinně kontrolovat způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění

zdravotnické dokumentace, zejména prověřovat subjekty, které do něho vstupují.“ Napadený patent (tak, jak je popsán v přihlášce i v anotaci patentu) je tedy možné vnímat jako pokus o řešení specifického problému celostátního systému poskytování zdravotní péče, nikoli jako řešení problému technického charakteru. Uvedené principy napadeného patentu je totiž možné aplikovat i ve zcela jiných oborech průmyslu či služeb, neboť v přihlášce napadeného patentu (stejně tak jako v anotaci a v patentových nárocích) jsou ohledně oboru zdravotnictví zmíněny především zdravotnická dokumentace a subjekty účastnící se poskytování zdravotnické péče (tj. zdravotnický pracovník, zdravotnické zařízení, klient), avšak nikoli technická zařízení (např. speciální zdravotnická technika). Ani z obsahu správního spisu tedy není možné dovodit, v čem konkrétně napadený patent představuje přínos ke stavu techniky používané ve zdravotnictví (resp. proč byl přihlášen právě pro obor zdravotnictví), a v čem se napadený patent liší od obecných komunikačních systémů, na které žalobce poukazoval ve svém návrhu na zrušení patentu. O to více je třeba v dané věci trvat na požadavku na řádné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které měly tyto základní otázky náležitě objasnit.

VI. Závěr

41. Městský soud v Praze tedy shrnuje, že správní orgány neuvedly ve svých rozhodnutích žádné právní úvahy směřující k závěru, z jakých důvodů byly v případě napadeného patentu splněny podmínky § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 527/1990 Sb. Této vady se správní orgány dopustily přes to, že v případě napadeného patentu se zjevně jedná především o předmět (činnost) netechnické povahy, a ze správního spisu zároveň nelze seznat, v čem přesně by napadený patent mohl představovat přínos k dosavadnímu stavu techniky. Správní orgány se tedy nijak nevypořádaly s otázkou, v čem konkrétně se napadený patent liší od obecně známých komunikačních systémů jako je např. e-mail, internetové bankovníctví apod. Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že shora popsané vady vykazovalo již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodl Městský soud v Praze tak, že podle § 78 odst. 3 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí. V dalším řízení tedy bude na správních orgánech, aby s přihlédnutím k rozhodovací praxi Evropského patentového úřadu řádně odůvodnily, proč napadený patent splňuje všechny podmínky dané § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., resp. proč nespadá do výluk z patentovatelnosti uvedených v § 3 odst. 2 citovaného zákona. Správní orgány se poté řádně vypořádají s argumenty uvedenými žalobcem v návrhu na zrušení patentu, zejména s otázkou, v čem se napadený systém liší od jiných, všeobecně známých komunikačních systémů. V případě, že správní orgány dospějí k tomu, že napadený patent nesplňoval podmínky patentovatelnosti, jsou povinny postupovat podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb.

42. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a v nákladech právního zastoupení žalobce advokátem. Soud žalobci přiznal odměnu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ze dne 12. 12. 2014), přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve

výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že jsou naplněny podmínky § 57 odst. 2 věta za středníkem s. ř. s., zvyšuje se odměna advokáta o částku 2 142 Kč odpovídající dani ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměna za zastupování tak činí celkem 12 342 Kč. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 15 342 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, a proto soud třetím výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 21. prosince 2017

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.